Történelem a toronygömbben 2013.08.21.

Szerzõ Administrator
2013. augusztus 22.
Utolsó frissítés 2013. augusztus 22.

2013. augusztus 21., szerda: FaluvilágTörténelem a toronygömbben„Nászruhában” az uzoni harangtorony Fotó: Albert Levente
Építkezés folyik Uzonban. A szó legszorosabb és átvitt értelmében is építkeznek az alvégi nagyközségben. Ezúttal nem a községépítésrõl, hanem a közösségi-lelki építkezés és a kultikus épületek javíttatása-tatarozása felõl érdeklõdtünk. A református templom harangtornya már hófehéren messzirõl világít és jelzi: itt van Uzon. A római katolikusoknak is bõven akad gondjuk még a hideg beállta elõtt. Ungvári Barna András református lelkipásztorral és Albert Imre plébánossal beszélgettünk.

Közhasznú munkán a hollandok Ungvári Barna András felvétele– Nemcsak meszelgették, hanem újravakolták a tornyot, mert a tégláig leverték a régi vakolatot – részletezte Ungvári tiszteletes. – A tetõ pléhezetét is kijavították, ezüst bronzzal újrakenték. Megtaláltuk a toronygömbben a régi emlékiratot, amely az 1904-ben végzett, a mostanihoz hasonló felújításról adott részletes hírt. Szkenneltük, lemásoltuk, és mi is hasonlóan cselekedtünk: hadd olvassák majd az utánunk jövõk is, hogy 2013-ban élt itt még a lelkekben a buzgó hit, másfél ezernyi magyar református javíttatta templomát. Anyagi szempontból kicsit nehezebb volt ez az év, de a hívek is besegítettek adományaikkal. Ezt az eseményt követte a hollandiai testvéregyházunk – Oude Tonge település – fiataljainak nyolcnapos látogatása, munka- és szórakoztató tábora. Megismerkedtek Uzonnal, az itteni családok életmódjával, amire nagyon kíváncsiak voltak, és a kánikula ellenére is jó munkát végeztek a felújított és gyülekezeti otthonná átalakított harangozói lakás rendezésénél-szépítésénél, festettek, pucoltak, amiben az volt az építõ jellegû, hogy velük együtt dolgoztak az uzoni fiatalok is, így megvalósult a kapcsolatteremtés és barátkozás.Ezt egészítették ki a fiatalok közti esti találkozások is. Az úgynevezett segélyes kapcsolatoknak az ideje ugyanis le kezdett járni, a személyes kapcsolat és barátság élteti a kölcsönös viszonyt. A tágabb régiót is bemutattuk a vendégeknek, az Óriáspince-tetõtõl Szent Anna taváig. Hogy a szászság se maradjon ki, látták Brassót és Barcarozsnyót.
Vasárnap részt vett az istentiszteleten és a templom elõtt várta a gyü-lekezetet ft.Kató Béla püspök, aki munka közben és nem csak ünnepeken akar személyesen meggyõzõdni, hogy miképpen mûködnek vidéki lelkipásztorai.
Idõközben, augusztus 8-án újabb vendégek érkeztek a magyarországi Mendérõl, a Gödöllõi-dombság vidékérõl, akikkel a kapcsolat közel húsz éve tart. Ezt annak idején az egyházközség vállalta fel, pedig a mendeiek Uzonnal akartak kapcsolatot te-remteni. Jól alakult a barátkozás, és állandósult. Szeretettel fogadták õket, és a tavaly óta mindkét oldalról még egy nappal meghosszabbították a látogatást.
– Elvittük õket a Gyimesekbe, a Bodzák festõi vidékére, bemutattuk Háromszék fõvárosát, Sepsiszentgyörgyöt, s hogy a vidéket is lássák, ott volt Lisznyó az érdekes jeleket hordozó(Nap és Hold) tornyával és Sepsimagyarós a tájházával és szalmaházával, érdekes temp-lomával, Kóréh Ferenc emlékével. Nagyon építõnek bizonyult a közös beszélgetés, ahol a vendégek azokkal is megismerkedtek, akiknél nem voltak szállóvendégek. A látogatás szeretetvendégséggel és közös va-csorával zárult.
A mendeiek távozása után megkezdték a gyermek bibliai hetet. Augusztus utolsó vasárnapján tartják a reformátusok új-zsenge, az ez évi termés ünnepét, amikor az úrasztalára kerül az új kenyér. Megemlékeznek a 10, 25 és 50 évvel ezelõtti házasságkötésekrõl, s hagyomá-nyosan felolvassák azoknak a nevét is, akik 75 évvel ezelõtt esküdtek örök hûséget egymásnak.
Tudomásunk van arról, hogy a katolikus egyházközségben is voltak és vannak anyagi vonzatú gondok. A Temesvári család áldozatából és a hívek adományaiból építtetett templomnál is jelentõs munkálatokat végeztek. Mivel a templombelsõ le volt beto-nozva, az épület belsõ fala felszívta a nedvességet, és kivirágzott rajta a salétrom. Az egyháztanács emberei felvágták a betont a fal mellett, leverték a falról a vakolatot mintegy bõ fél méter magasságban, hogy ki tudjon száradni, szikkadjon, ahogyan a székelyek mondják. Szakember is kellett a munkálathoz, amit a gidófalvi Fazakas cég vállalt fel. Tört kõ került a „szikkasztó” árokba, amelyet gyógyvakolattal borítanak. Gyûjtést nem rendeztek erre a célra. A kiadásokat önerõbõl állták, pótolták a hívek adományaiból. A munkálatok idején a szentmiséket a református egyház gyü-lekezeti termében tartották.
– A gondok csõstül jönnek?
– Ahogy mondja – felelte a plébános. – A villámhárító következne, és a harangok villanymeghajtásán is javítanunk kell. A diadalívnek van egy régi repedése, azt is tömedékelni kellene. Augusztus 8–9-én ebben az évben is elvittem híveim egy kis csoportját a dél-erdélyi szórványvidékre. Ismét bejártuk Gyulafehérvár környékének magyar szórványait, hogy lássák a kegyet-len történelmi sors által meggyötört vidéken: ha nem kapaszkodik egy nép, ha nem erõs lelkében a hit, pusztulásnak van kitéve. Erre utalnak Tövis, erre Maros-szent-imre templomai, erre az alvinci templom és a kastély romjai, a Kenyérmezõ, Demsus csodálatos román kori templomával. Ezeken a helyeken régen élénk magyar katolikus és református vallásos élet virágzott.
Tör-ténelmi lecke volt ez híveimnek, így tettem tavaly is. Csernakeresztúron és Déván végeztük utunkat.